

JAK JSME STAVĚŠLI SRUB - II.

Pondělí, 18 květen 2009

K dokončení stavby srubu došlo (z nejznámějších organizačních plánů) a 3/4 za rok. Vyjeli jsme stezkou pro Hart Pass tentokrát jen tentokrát - stará sestava: Joanne, David a já. Mladší jsme tentokrát nechali doma. Mary by sice jela ráda, ale měla plno práce s nastudováním své první divadelní hry, kterou pak uvedli studenti místní High School.

Počasí, které bylo chladné a neplánilo rok, pomohlo při plánování potoku a zdálo se, že tahle hračka. Zdání ale klame. David jede tentokrát první a asi deset kilometrů před srubem se v prudké zatáčce stopa jeho sněhového skútru náhle mění z bílé na černou. Pod sněhem bylo bahno... Pohled dopředu je dost hrozný: bažina dlouhá asi 200 metrů a David, který se nějakým způsobem dostal na druhou stranu, zuřivě mával rukama a cosi křičel. Dle jedinou možnou věc - předvádám plný plyn. Motor Yamahy měve, pás se v bahně protáhne, ale rychlost pomalu klesá... Naostří jsou mezi bahnem ostré výkyvné pevné země, kde ztrátu rychlosti doháním a s velkým šustěním se dostávám na druhou stranu. Ale - jsme tu s Davidem sami - vidíme Joanne, jak stojí na jednom z ostrých výkyvných uprostřed bažiny, mohutně pocákaná blátem, ale živá, zdravá a relativně suchá. Trvalo asi čtvrt hodiny, než se k nám prodrala sněhem mezi křovinami a vysvětlila, že ze saní, které jsem za sebou táhl a na kterých stála, seskočila dobrovolně, aby odlehčila náklad. Chytrá holka! Vždyť kdyby se sněhový skútr kde uprostřed zastavil, asi bychom o něj přišli. Za dalších pár hodin jsme dorazili k rozestavěnému srubu; s jednoduchým plánem přespát první noc ve starém potrháném stanu s kamínky, který jsme tady před rokem nechali, a ráno postavit stan včetně zbrusu nový. Jenže ložná k mání a medvěď má. Ze starého stanu zbyly jen jakési potrhání plesnivé cary a zbytky dřevěné konstrukce, která stan kdysi podpírala. Medvěď rozlépal i roury od kamen. Naostří jsme měli s sebou nové a tak se vlastně nic nestalo. V novém stanu jsme vybudovali ze smrkových větví postel a sedací soupravu ze skob a palků, pak už jen uvažit veškeré věci a spát. Druhý den ráno jsme začali práci na střeše a pokrýt takovou poměrně velkou plochu bez pomoci prken nebo překližky, není žádná sranda. Stačí trapéz to včetně jinou dřevěnou desítkami nebo stovkami kulatin. My jsme využili skutečnosti, že nám se stavby stěna zůstala spousta vrcholky stromů. Tyhle vrcholky jsme rozložili na délku motorovými pilami. Já brzy poznal, že David s delší pilou je rovněž já a tak jsem mu tuhle práci přenechal a začal přetloukat. Rovnou stranou dolů do místnosti, pak kulatou nahoru. Joanne zatím vybírala z budoucí podlahy kbelíky mechu, trávy, jehličí a hlíny. Po čtyřech dnech práce bylo možné pokrýt střešními vrstvou černé plastové látky a následně vrstvou nepromokavých plachet. To všechno jsme pak pokryli vrstvou onoho dřevěného materiálu z podlahy. Za pár let poroste na střeše tráva, křoví a stromky, které všechno zpevní. Jako na zavolanou přes noc husté sněžení a když se jdeme na srub ráno podívat, vypadá, jako by mezi těmi smrkami na West Hart River stal odjakživa.

Ale zpět do práce. Potřebujeme okna, dveře, kamna... Dveře, které jsem vyrobil už doma a přivezl rozebrané. Protože stěny srubu budou sesychat, je nutné vyztužit je na obou stranách dřevěnými základy, do nich volně zapustit trámy 2x2 palce a dveře připevnit pouze do dřevěných trámů. Jen tak si můžeme "sednout" a neviset na dřevěném rámu. To je piplácka, která by byla mnohem jednodušší s elektrickým nářadím, ale musím vystáet s motorovou pilou, kladivem a dlátem. Díru pro komín neděláme ve střeše, ale v boční stěně. Roura od kamen bude díky tomu dvakrát zalomena a bude se muset každé dva týdny čistit. Rovná roura, vedená skrz střešni, by byla pochopitelně lepší, ale v případě střešních nepromokavých plachet a hlíny je velice těžké zajistit, aby kolem komína nezatékalo. A bouda, do které zatéká moc dlouho nevydrží...

Přichází chvíle, kdy je možno ve srubu poprvé zavést dveře a zatopit. Moc krásná chvíle, všude kolem je pět metrů mnoho práce. Škvírami mezi kládami totiž proniká nejen světlo, ale i zima. Je potřeba spousta mechu coby těsnícího materiálu. A je "drobností", jako je třeba nábytek. Ten ale přijde na řadu později. Srub se navíc díky tajícímu sněhu (na kládách a na podlaze) z útulného přístřeší v saunu, takže i poslední noc jsme spali ve stanu. Před odjezdem domů si je třeba prohlédnout tenhle náš výtvar. Není to první srub, který jsem stavěl, ale díky nemožnosti dovézt většinu potřebných překlíčků nebo gyprocu (sádkartonu) to bylo o hodinu náročnější, než stavba v civilizovaném prostředí, kam možné navozit materiál a používat elektřinu. Co celou práci naopak usnadnilo, byla nepřítomnost stavebních, elektrických zdravotních a jiných inspektorů, kteří by se ve všem našli, k vyplnění nekonečných lejster nás nutili celou práci nám tak ztěžovali :-)). Z Yukonu vás všichni zdraví Mikin Pokrovení přání Pokrovení III.